

Република Србија
УПРАВНИ СУД
16 У. 6304/16
26.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца В. Р. А. О., Е. А. А., В. Р. А., В. Р. В., и В. Р. Е. А. О. сви пореклом из Л., које заступа Н. К. из Б. Улица .... бр....., испред Б. ц. за л. п. против решења Комисије за азил број Аж. .... од 11.02.2016.године у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 26.05.2016. године доео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба коју су поднели: В. Р. О., пореклом из Л. Рођен ..... године у Т., Е. А. А. пореклом из Л., рођена .... године у М., В. Р. А., пореклом из Л., рођен ..... године у Т., В. Р. В., пореклом из Л., рођена ..... године у Т., В. Р. Е. А. О., пореклом из Л., рођена .....године у Б., које заступају правници НВО Б. ц. за л. П, ...бр. .. Б. изјављена на Решење број .... од 10.12.2015. године као неоснована. Наведеним решењем одбијени су захтеви за азил у Републици Србији држављана Л., В. Р. А. О., од оца О. и мајке Ф., рођеног ..... године у Т., Л., Е. А. А., од оца А. и мајке А., рођене .... године, у М. -Л., В. Р. В. А. од оца А. и мајке А., рођене ..... године у Т., Л., В. Р. А. од оца А. и мајке А., рођеног .... године у Т., Л. и В. Р. Е. А. О., од оца А. и мајке А., рођене .... године у Б. Л. као неоснован. Ставом 2. обавезани су именовани да уколико немају други основ за боравак на територији Републике Србије исту напусте у року од 3 дана од дана правоснажности овог решења и Канцеларији за Азил врате личне карте за лица која траже азил број: .... и ..... Ставом 3. је прописано да трошкова поступка није било.

У поднетој тужби тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права.

Наводе да ни првостепени ни другостепени орган нису у потпуности правилно утврдили чињенично стање као и да су наведени органи у погледу дела одлуке, у коме је чињенично стање правилно утврђено, извели неправилан закључак што је даље довело до неправилне примене закона (члан 24. став 1. тачка 1.ЗУС-а). Из чињеница по мишљењу тужиоца изнетих приликом подношења захтева за азил и на усменој расправи а из опште познатих чињеница које проистичу из бројних докумената владиних и невладиних домаћих међународних организација (пре свега УНХЦР-а), јасно је да су сви наводи који су подносиоци захтева за азил изнели истинити и да је сходно томе једина разумна одлука била додељивање уочишта или у најмање супсидијарна заштита. Уочиште би према ставу тужиоца морало бити додељено због чињенице да се ради о особама које су биле део дипломатског кора, које је постављен у време свргнутог режима М. Е. Г., А. О. В. Р. био је запослен у конзулату Л. у Србији као атеше за културу, ова категорија особа је директно обележена у документу УНХЦР као категорија која је потпала под чл. 1. Конвенције о статусу избеглица из 1951. године (став УНХЦР-а о повратку избеглица у Л.-допуњено издање I прилог бр.: 5). Сматрају да разлози због којих им је ускраћено уочиште у Републици Србији као што су на пример разлози националне безбедности никад нису образложени кроз решења о отказу боравка МУП-а али ни кроз првостепену и другостепену одлуку због чега тужиоци желе да скрену пажњу овом суду да страхују да су решења о отказу боравка која су донета од стране Управе за царине ПУБ Б. то јест Одељења пограничне полиције за странце сузбијање илегалних имиграција и трговина људима-ПУ Н. С. битно утицала на одлуке Канцеларије за азил и Комисије за азил. У прилог ових тврдњи износе чињеницу да је канцеларија за азил у 8 случајева донела одлуке којима се држављанима Л. додељује супсидијарна заштита због тога што у Л. влада стање насиља и опште несигурности која може довести до повреда права на живот, кршења апсолутне забране, злостављање и права на слободу. Оног тренутка када је тужиоцима отказан боравак у Републици Србији породица В. Р. без одлагања је затражила азил јер се нашла у директној опасности од рефоулемента како је у смислу конвенције о статусу избеглица из 1951. (члан 33) тако и у смислу Међународног права људских права (члан 3.) Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода. До отказивања боравка таква опасност није постојала те није ни било потребе да траже међународну заштиту у Србији. Истичу да је канцеларија за азил или Комисија за азил требала да примене члан 31. Закона о азилу или чак чланове 32. и 33. став 2. Женевске конвенције о статусу избеглица из 1951. и Протокола из 1967. године. Наводећи да ће се протеривање избеглица вршити само у извршењу одлука донете сходно поступку предвиђеним законом да избеглици треба да буде дозвољен осим ако се томе не противе императивни разлози националне безбедности, да поднесе доказе ради свог оправдања, да поднесе жалбу и да у ту сврху одреди себи заступника пред надлежном влашћу или пред једним или више лица које специјално одреди надлежна власт да ће државе уговорнице таквим избеглицама дати разуман рок да би омогућиле да траже да га редовним путем прими нека друга земља. Позивају се на одлуке Европског суда за људска права наводећи да је опште позната чињеница да у Л. влада стање опште несигурности, то је стање у коме нико ко борави у Л., није безбедан и да је Европски суд приликом одлучивања велику пажњу посветио извештајима одређених организација о стању у Л. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби предлажу да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи односно да суд у складу са чланом 33. став 1. и чланом 34. став 1. ЗУС-а одржи усмену расправу на којој ће се разјаснити све чињенице од значаја за одлучивање о тужбеном захтеву а пре свега садржину докумената УНХЦР -а, али и друге доказе који су поднети уз ову тужбу стим што су тужиоци предложили да се на усмену расправу позове експерт УНХЦР-а који ће на јасан начин протумачити став УНХЦР-а о повратку избеглица у Л.-допуњено издавање I али да се као доказ изведе и чињенице које надлежни орган унутрашњих послова нису навели у решењима о отказу боравка.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код навода из образложења оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је пошто је оценио наводе тужбе, одговор на исту као и целокупне списе предмета ове управне ствари, решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, нашао да тужба није основана.

Правилно је по оцени суда тужени у поступку у коме није било повреда правила поступка на основу несумњиво и потпуно утврђеног чињеничног стања правилном применом одредаба члана 29. и члана 31. став 1. тачка 2. Закона о азилу одлучио када је донео оспорено решење налазећи да су подносиоци жалбе поднели захтев за азил не из разлога постојања оправданог страха од прогона због своје расе, пола, језика, вероисповести и националне припадности или припадности некој другој групи или због својих политичких уверења, због којих се не налазе у држави свог порекла и нису у могућности или због страха нису желели да се ставе под заштиту те државе, већ из разлога што су подношењем захтева за азил желели да избегну депортацију у земљу порекла. Наиме, подносиоцима жалбе је решење МУП-а Дирекције полиције, Полицијске управе за град Б., Управе за странце бр. .... од 18.02.2015. године и решењем МУП-а Полицијска управа у Н. С., Одељења пограничне полиције, за странце, сузбијање илегалних миграције, трговине људима бр. .... од 3. марта 2015. године, отказан приврмени боравак у Републици Србији и забрањен им је долазак до 18.02.2025. године у Републику Србију при чему су именовани обавезни да напусте територију Републике Србије у року од 15. дана од дана уручења решења а најкасније до 05.03.2015. године. Наведена решења су донета након спроведеног поступка у коме је утврђено да су испуњени услови из члана 35. а у вези са чланом 11. став 1. тачка 6. Закона о странцима и чланом 4. Уредбе о ближим условима за одбијање уласка странаца у Републику Србију, ("Службени гласник РС", број 75/09). На наведена решења подносиоци захтева за азил су имали право жалбе у року од 15 дана пријема решења. Имајући у виду овакво чињенично стање а полазећи од тога да је из изведених доказа утврђено да су подносиоци жалбе боравили у Републици Србији од 2010. године из разлога што је В. Р. А. О. био запослен у Амбасади Л. у Б. на месту конзула, да је мандат конзула именованом истекао 30. априла 2014. године а да је захтев за азил од стране тужилаца поднет 18. марта 2015. године тек након доношења решења којим је отказан боравак у Републици Србији, којим су именовани обавезани да напусте Републику Србију најкасније до 5. марта 2015. године то јест када им је запретила опасност од депортације правилно је по мишљењу овога суда одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужилаца као неосновану налазећи да су испуњени услови за примену члана 29. и 30. став 1. тачка 2. Закона о азилу пошто су тужиоци поднели захтев за азил супротно разлозима наведеним уз захтев за азил односно да су искази које су тужиоци азила дали током поступка неистинити и да су исти дати са циљем да се избегне депортација у земљу порекла.

Захтеви тужилаца који се односе на признавање права на уточиште или доделу супсидијарне заштите неоснована су. Ово управо са разлога што је одредбом члана 30. Закона о азилу прописано да је захтев за азил неоснован када се утврди да лице које је поднело захтев не испуњава услове за признавање права на уточиште или доделу супсидијарне заштите а нарочито: 1. када је захтев за азил заснован на неистинитим разлозима, на лажним

подацима, фалсификованим исправама или документима, осим ако за то изнесе оправдане разлоге; 2. ако су наводи из захтева за азил који се односе на чињенице битне за одлуку о азилу, у супротности са наводима датим приликом саслушања лица које тражи азил, или другим доказима изведеним током поступка (ако се насупрот наводима из захтева, током поступка утврди да је захтев за азил поднет са циљем да се одложи депортација, да је лице које тражи азил дошло искључиво из економских разлога и слично); 3. ако лице које тражи азил одбија да да изјаву о разлозима за тражење азила или је његова изјава нејасна или не садржи наводе који указују на прогањање. Како из утврђеног чињеничног стања произилази да су тужиоци поднели захтев супротно наводима из захтева азила односно са циљем да одложе депортацију у земљу порекла то се истима не може одобрити супсидијарна заштита као облик међународне заштите нити признање права на уточиште а како је то правилно и образложио орган у свом првостепеном решењу.

Осим тога суд је ценио и наводе тужилаца истакнутих у тужби који се односе на пресуду Европског суда за људска права у предмету Даути против Француске (Daoudi v. France представка бр. 19576/08, пресуда од 03.12.2009. године) у којој је суд заузео став да у случају угрожавања националне безбедности лице мора да покаже да је лично у ризику од прогона па је нашао да су исти без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари. Наиме В. Р. А. О. последњи пут је боравио у Л. у јуну 2013. године што је неспорно, а у поступку азила је навео да се плашио за своју безбедност и безбедност своје породице и да је пошто је аеродром још био отворен успео са породицом да се врати у Србију. Међутим у току поступка његова супруга је изјавила да је последњи пут боравила у Л. у фебруару 2014. године, односно после јуна 2013. године. Такође су и деца именованог последњи пут боравила у Л. у фебруару 2014. године осим В. Р. А. који је последњи пут са мајком и сестрама боравио у августу 2013. године да су се тамо задржали око 3 недеље у породичној кући у Т. Комисија за азил је правилно узела у обзир изјаве тужилаца азила, овде подносилаца тужбе, у којима су навели да нису имали никаквих проблема у земљи порекла нити да им је неко претио да су по престанку мандата, њиховог оца као конзула боравили у земљи порекла и да чињеница да је В. Р. А. О. био припадник дипломатског кора није ставила у неповољнији положај. Правилно је током поступка Комисија за азил утврдила, а што је неспорно из изјава тужилаца азила, да се већи део блиске родбине 3 сестре В. Р. А. О. и три сестре његове супруге Е. А. А. налазе у Л. и да немају проблема у земљи порекла, да нису изложени мучењу или нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању нити некој врсти прогона или тортуре. Како из самих исказа тужилаца произилази да тужиоци нису доказали да су лично у ризику од прогона то се у конкретном случају не ради о одступању у погледу пресуде Европског суда за људска права у предмету Даути против Француске, што истовремено указује и да је одлука у сагласности са Међународним обавезама Републике Србије у односу на забрану протеривања лица која представљају претњу по националну безбедност земље и са Конвенцијом о статусу избеглица и чланом 3. Европске конвенције о заштити људских права.

Суд је ценио и све наводе тужилаца истакнуте у тужби али их ближе не образлаже јер су исти били предмет расправљања туженог органа за које је тужени орган дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изикује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања а не ради се о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је

одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле ради се о судској ствари која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница јер се из навода тужбе образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног решења требало ценити само у погледу у спорних правних питања.

Са изнетих разлога Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуд

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 26.05.2016. године, 16 У. 6304/16

Записничар
Маја Панић,с.р.

Председник већа - судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ